SKORPIONEN

Anarkistisk Organ

Udkommer saavidt muligt 2 Gange maanedlig - Enkelte Numre 5 Øre - 60 Øre halvaarlig, i Provinserne og Norge 1 Kr. - frit tilbragt

Nr. 2. | Tirsdagen den 14de Avgust 1906. | 2. Aargang

Udgivet af anarkistisk Agitationskomité. | Redigeret af S. Rasmussen

Ekspedition: H. P. Hansen, Dannebrogsgade 56, Stuen, Sidebygningen.

Hvad kunde der ikke ske, hvis Oppositionen virkelig vilde, vilde med hele sin Viljes fulde Energi?

Max Stirner.

Det dages!

Som det synes skal Tæppet nu rulles op for et nyt blodigt Akt paa den russiske Revolutions Scene.

Den folkevalgte Duma, som var Resultatet af første Akt, har ikke kunnet samstemme med de blodbesudlede Magthavere. Oprettet, som den var, i Tillid til, at den skulde blive et lige saa lydigt Redskab i Monarkens og hans Medtyranners Hænder som de vestevropæiske Staters Repræsentationer, maatte den dø. saa snart den søgte at føre Folkets Sag til Sejr; thi Folk og Magthavere er *der*, som alle Steder, Modsætninger, hvis Interesser ikke kan forliges, saa lidt som en Slaves Interesser med sin Herres.

Dette har de russiske Bødler hurtig forstaaet. Og da de ikke vil opgive Magten, tyer de til det Middel, som, hvor halsbrækkende det end synes, dog er det eneste, hvorved Muligheden for endnu en lille Tid at bevare Herredømmet aabner sig, nemlig at opløse Dumaen og paany erklære Folket Krig.

I den treenige Guds Navn skal saa Masakrerne begynde paa ny. Den af «Guds Naade» indsatte Zar skal i nøje Forstaaelse med Præsteskab og Øvrighed atter vise Verden, hvor grundig Jesus og hans Apostles Tanke om ved fredelige Midler at gennemføre Menneskeligheden har spillet fallit, og derved belære Alverdens undertrykte Klasse om, at Fredslæren først kan virkeliggøres, naar de med Magt har frigjort sig fra det Voldsherredømme, som — støttet af de «kristne» Præster — umuliggør enhver Tanke om Menneskelighed.

Dette modbydelige Skuespil med Mennesker, der myrder og atter myrder, med Soldater, der nedslagter værgeløse Kvinder og Børn, med Præster og «af Gud indsatte» Øvrighedspersoner, der ægger Folkets laveste Elementer til Jødemasakrer, blot for endnu en lille Tid at holde Liv i Selvherskerdømmets udlevede, hæslige og blomraadne Kadaver, kan give Vestens oplyste Arbejdere noget at tænke paa; thi det viser, hvad vi selv kan vente os af vore Magthavere, om vi, i falsk Tillid til vore Landes større Kultur og Menneskelighed, undlader i Tide at være forberedt paa at møde deres Voldshandlinger, naar vi en Gang nægter vedblivende at være deres Trælle. Thi tro blot ikke, at det kun er i Rusland, at dem, der sidder med Magten, vil bære sig saaledes ad! Lad jer blot ikke af *vore* Tyranners ydre Politur forlede til at antage, at de er mindre raa end deres russiske Aandsfæller! Nej, de Magthavere og Øvrighedspersoner, som her i Vestens parlamentariske Lande hver Dag sidder og korser sig over deres russiske Kollegers Grusomheder, vil, om Folket hjemme hos dem selv begynder at mukke, bære sig ad paa selv samme Vis, saafremt det staar værgeløst over for dem.

Ser vi ikke ogsaa ved enhver Lejlighed, hvor Hestefoden stikker frem? Tag blot vort eget Land. Ser vi ikke, hvor Kanoner, Militær og Knut spøger i vore Ministres Hjerner. Ser vi ikke, hvor det kribler i Kloerne paa vort Politi for at komme til at bruge Kniplerne, og hvor vore Øvrighedspersoner ivrer for at faa saa mange som muligt ind i Fængslerne! Jo, disse Magthavere forstaar kun slet at skjule den raaBarbarbag den tynde Politur, og den Dag, vi ophører med lydig at krumme Ryg for dem, vil vi faa den at føle, om vi ikke har Midler, hvormed vi kan tøjle deres raa Instinkter.

Lad os derfor drage Lære af, hvad vi ser i Rusland, thi den Tid er sikkert ikke fjern, da Uvejret bryder løs ogsaa hos os. Tro ikke, fordi Folk her tilsyneladende er saa sløve, at ikke ogsaa de længes efter Frigørelsen; thi Sløvheden er kun det Vindstille, som altid gaar forud for Orkanen, og vi har jo før set et Folk gaa trygt til Ro om Aftenen for om Morgenen at vaagne med Barrikaderne i Gaderne. Over alt i Verdens Kulturlande virkes der for Befrielsen. I Tyskland, Frankrig, Østrig, Italien og Spanien gaar Anarkismens Generalstrejkeidé frem med Kæmpeskridt. I England ser vi Arbejdere tage Jorden i Besiddelse i klar Bevidsthed om, at al Jord tilhører alle. I Amerika, hvor Kapitalismen har udviklet sig som intet andet Sted, staar Arbejderklassen rede til hvad Dag det skal være at vende Front mod deres Udbyttere, og selv her i vort dvaske Norden ser vi svenske norske og danske Anarkister og Ungsocialister vandre i Fængsel for deres revolutionære Propaganda.

Og Befrielsen skal og maa komme her, saa vel som i Rusland. Maaske lykkes det Magthaverne derovre endnu en Akt eller to at se Tæppet falde uden at de har mistet Overtaget, men Dramaet vil ikke være endt, før Folket kan holde Sejrsfesten over deres slagne Bødler. Og da vil Frihedens og Daggryets blodrøde Symbol brede sig Verden over.

Arbejde og Løn

Det hændte for nogle Aar siden at daværende Finansminister Hage, for at konstatere Socialismens Umulighed, udregnede, at hvis alle Landets Indbyggere skulde have lige meget i Løn, blev denne ikke højere end ca. 3 Kr. daglig for hver Familjeforsørger.

For de Arbejdere, som ikke har bedre Forstaaelse af Socialismens Maal end at de i Fremtidssamfundet regner med Kroner og Øre som Vederlag for ydet Arbejde, kunde denne Paastand, i Fald den kan bevises, naturligvis virke afskrækkende. Og Socialdemokraterne, d. v. s. Førerne, som jo ynder at pynte sig med Navnet «Socialister», skønt Vorherre skal vide, at deres praktiske Virksomhed absolut ikke tyder paa, at de tilstræber Socialisme, fik da ogsaa straks travlt med at slaa Paastanden til Jorden. Dette skete dog næppe af Frygt for at Arbejderne skulde faa en forkert Opfattelse af Socialismen, men vel snarere af Frygt for at tabe Stemmer ved Valgene. Rundt om i Vælgerforeningernes Afdelinger holdt de Møder om Spørgsmaalet, og i lange, indviklede, men — bevares — meget «videnskabelige» Foredrag søgte deres eksaminerede Profet Gustav Bang at klargøre, hvor uholdbar Paastanden var.

Der blev derefter stille om Spørgsmaalet, indtil «Social-Demokraten» i Fjor Foraar mødte op med en Beregning, som var akkurat lige saa misvisende som den, Hage var kommet med, og som i Stedet for Hages 3 Kroner daglig, nu var bleven til 8 Kr. (Jeg erindrer ikke bestemt, om Summen just var 8, men det har ogsaa mindre Betydning.)

For hvem der forstaar, at Socialismens Maal er Fællesgørelsen af al Ejendom, staar alle disse Beregninger som det rene Pjat — som Paastande, der hverken kan eller vil faa mindste Indflydelse paa Afgørelsen af Spørgsmaalet om Socialismens Berettigelse og Virkeliggørelse. Først og fremmest er begge Beregninger forkerte, set ud fra Teorien om Løn i Penge, dernæst er der selvfølgelig ingen virkelig Socialist, der nogensinde kan regne med Penge som Løn for Personens Ydelse i

det socialistiske Fremtidssamfund. Vilde man, som Hr. Hage — og som det synes tillige de socialdemokratiske Generaler tror — i det Samfund, der tilstræber økonomisk Ligeberettigelse, regne med Penge, noget, som for Resten er aldeles ugørligt, kan der overhovedet ikke stilles nogen bestemt Sum op og siges: Saa meget kan hver især faa. Det hele kom jo an paa, hvor hurtig Pengene cirkulerede gennem Indbyggernes Hænder.

Ved at opstille følgende Tankeeksperiment vil man indse, at man for den Sags Skyld godt kunde have flere Millioner Kroner daglig i Løn hver især, ja, man kunde til Nød have Danmarks samlede Pengeformue i daglig Indtægt, forudsat, at man da var i Stand til at lade dem cirkulere raskt nok gennem Indbyggernes Hænder. Lad f. Eks. alle Danmarks Familjeforsørgere stille sig op i en lang Række, og lad ovennævnte Pengebeløb gaa fra Haand til Haand, saaledes at den første i Rækken køber f. Eks. et Brød af den anden, den anden gentager dette hos den tredje og saa fremdeles. Kan det hele besørges paa en Dag, har hver især haft en Løn saa stor som den Formue, der er cirkuleret gennem hans Hænder. En anden Sag bliver det, om vedkommende er bleven rigere for det.

Naar man regner med Kommunismen som Grundlag for Samfundets Ordning, maa man stadig have for Øje, at det ikke er Pengene, vi skal spise eller klæde os i, men at disse kun er et Byttemiddel — en Værdimaaler, som benyttes i det kapitalistiske Samfund, men som vil være aldeles overflødigt — ja, endog umuligt i et Samfund bygget paa Fællesejendom.

Hvad det kommer an paa i Fremtidssamfundet, er altsaa ikke om der er Penge nok, men om der er Livsfornødenheder nok. At der er det, kan intet klartlænkende Menneske bestride. Vi *lever* jo dog alle i det kapitalistiske Samfund, og de Fornødenheder, vi fattige mangler, er jo ikke særlig dem, der væsentlig er afhængige af Jorden, saasom Raamaterialet til Føden, men dem, der er afhængige af Arbejdet, d. v. s. de forarbejdede Raamaterialer, saasom Klæder, Møbler, gode og sunde Boliger etc., og sely om nu ogsaa det sker, at enkelte maa lægge sig til at dø af Hunger, saa spildes der til Gengæld saa store Mængder af Fodevarer og Raamaterialer, at det rigelig vilde dække Behovet til disse fattige. Men desuden maa man forstaa, at der her paa Jorden kan frembringes langt — ja maaske endog de hundrede Gange mere af Livsfornodenheder end der nu under de kapitalistiske Spekulationsforhold bliver. Ikke alene ved, at man opdyrkede de Jorder, der nu ligger udyrkede hen, enten fordi de skal tjene som Virkefelt for en Rigmands Galskaber og Lyster, eller fordi Spekulanterne mener, at det ikke kan betale sig at dyrke dem, men først og fremmest ved at de blev dyrket rationelt. Peter Krapotkin har i sin Bog «Erobringen af Brødet» behandlet dette Æmne og er kommet til Resultater, der for dem, der ikke selv nærmere har tænkt derover, maaske kan synes overraskende. Faktum er, at Menneskene aldrig behøver at frygte for, at Jorden ikke skal kunne yde tilstrækkeligt til deres Behov; den kan, om galt skal være, dyrkes i det uendelige ved Anvendelse af kunstige Midler, og forøvrigt er Videnskaben jo godt paa Vej til at kunne fremstille Næring for Menneskene direkte af de uorganiske Stoffer.

At vi aldrig vil komme til at løbe nogen Fare for at dø af Sult i Fremtidens Samfund, synes mig saa indlysende, at jeg ikke kan tro andet, end at enhver, der da er i Stand til at tænke, maa kunne begribe det. For hver Mund, der fødes, fødes jo tillige et Par Arme til at frembringe de Fornødenheder, som Munden og Maven kræver, og gennem Arbejde — d. v. s. Kraft — er det jo at alt frembringes.

Et andet Spørgsmaal, nemlig om, hvor vidt vi i et socialistisk Samfund er i Stand til at leve lige saa komfortabelt og sorgløst som vi, under jævnt velstillede Kaar i det nuværende, kan gøre, og om vi ikke, set i Gennemsnit, skal arbejde strængere, naar vi skal erhverve os alle de Fornødenheder, der fordres, skal vi behandle i nogle efterfølgende Artikler.

Men at spekulere paa, hvor mange Penge vi kan tjene i det socialistiske Fremtidssamfund — det er det rene Galskab.

Forbrydere og Forbrydelser

I «Frem», der som bekendt har mange Læsere Skandinavien over, har vi med Glæde læst en anarkistisk Artikel: Forbrydere og Forbrydelser. Vi aftrykker følgende (Nr. 34, 1906):

Statistiken viser, at blandt Forbryderne i den russiske Straffekoloni paa Sachalin har 66 pCt. misdannede Hovedskaller, medens 55 pCt. har fysiske Degenerationstegn. Men skal da Mennesker *straffes*, fordi de har misdannede Legemer? I *Carl Hansens* i Fjor udgivne Forbryder-Silhouetter «*Spild*», der har vakt saa berettiget Opsigt, fortæller Forfatteren om en Række unge Forbrydere; de er alle udgaaede fra fattige, elendige Hjem; Sygdom og Vanrøgt har fra Barnsben stemplet dem. Men er *Straf* da det rette Svar paa *Fattigdom*?

Udviklingen, der vokser som Tidens rullende Snebold, har allerede det næste Spørgsmaal parat: «Tror man at kunne «kurere» Forbrydere ved Fængsel og Prygl? Eller maa denne Opfattelse ikke forekomme os lige saa besynderlig, som da vore Forfædre mente at kunne fordrive Feber ved at læse Aandeformularer over de syge?»

Børnesygdomme

Anarkismen her hjemme er nu naaet saa vidt, at de farlige Børnesygdomme begynder at melde sig. Bacillerne, som sikkert har snyltet i Kroppen lige siden Fødselen, har, paavirket af *de* ydre Aarsager, som Politiet fremkaldte ved at spærre mig inde, formeret sig saa stærkt, at Sygdommen er brudt aabent ud. Og efter de Iagttagelser, jeg har gjort med Hensyn til dens Karakter, maa den skyldes tre Grunde: Avtoritetstro, Fejghed og Mistænkeliggørelsesmani. Det er jo en Sygdom, som er særdeles godt kendt i det lovordnede Samfund, i hvis Jordbund den har sin Oprindelse og som desværre heller ikke Anarkister kan værne sig imod, særlig hvem der kun er Halvanarkister eller Sports- og Salonanarkister. Den udryddes først helt, naar Jordbunden forsvinder.

Som sagt: i den Tid, jeg sad indespærret, har den haft Lejlighed til at formere og udvikle sig hos enkelte af de af mine aktive Kammerater, der kaldte sig bevidste Anarkister og som indbildte sig, at de havde en Samfundsomvæltning til Hensigt, men i Virkeligheden kun dyrkede en behagelig pirrende Sport. Da de imidlertid opdagede, at Sporten var baade besværlig og farlig, lyttede de villig til de Overklasse-Salonanarkister, for hvem min Handlingspropaganda har været en Kilde til stadig Forargelse og Skræk. Thi sæt nu, at Politiet ikke forstod at skelne mellem Anarkister og anarkistiske Sportsmænd — det kunde jo let have farlige Følger ogsaa for dem, der kun var Anarkister i al Uskyldighed.

Men et Paaskud skulde der til for at bryde med mig, ellers kunde det jo let faa Udseende af Fejghed. Og Udseendet er det jo de fleste skal leve paa, selv om man er Halvanarkist. Man stak saa Næserne sammen, og ved at fordreje og overdrive Ytringer, jeg var kommet med for saa eller saa lang Tid tilbage, trække lidt fra eller lægge lidt til, hvor det behøvedes, og ved, hvor alt andet ikke slog til, at gaa til aabenbar Løgn, fandt man endelig et Løsen, hvorpaa Brud kunde ske: Jeg var Politispion!

— Herregud, I danske Fedtekræmmere, hvor er I dog jammerlige, selv om I kalder jer Anarkister og paa den Konto duperer «Rakket» blandt jeres Fagforeningskammerater eller jeres fine bekendte i Salonerne. Ynkelig er I, trods det I, i jeres egne og Omgangsfællers Tanker, staar som Satans Oprørere, og trods det I i en farefri Form — farefri baade for jer selv og Samfundet — kan skrive en radikal Artikel eller naar I er samlet privat og er sikre paa, at ingen uvedkommende hører jer, kan stikke en Frase ud om de Bomber, I har Lyst til at slaa, men som I aldrig slaar.

Men godt er det, at Sygdommen ikke vil faa andre Følger end at et Par eksaminerede Salonradikalere kommer til at staa som Profeter for et Par jævnt velstaaende og fast ansatte Arbejdere, der i Bevidstheden om, at en Eksamen og en fin Stilling gør selv den dummeste til et ophøjet Væsen, ærbødigst og med Benyttelsen af Hr. kan faa Lov til at vælte sig i den Glans, der udstraaler fra *alt*, hvad der er fint. Imens slaas vi *andre* — Proletaranarkisterne — videre paa vor jævne Maade, og vi vil vedblive dermed, om saa hele Slænget her hjemme — Konservative, Demokrater og Salonanarkister — vender sig imod os.

Efter Systemskiftet

Russiske Forhold i Danmark.

II.

Varetægtsarresten paa Nytorv.

Det første, man lægger Mærke til, naar man kommer ned i Arresten paa Nytorv, er den arrige og uforskammede Tone, hvori man bliver tiltalt — en Tone, som dog for de fleste Opsynsmænds Vedkommende forsvinder, efterhaanden som man lærer dem nærmere at kende. Efter

at have faaet Bad og bleven undersøgt for Lus, bliver man spærret inde i en Celle; denne bestaar af et lille, ret propert Rum, ca. 6 Alen langt og 3½ Alen bredt. Paa Ydervæggen, saa højt, at man ikke kan naa derop, er der et lille Vindue med rødt Glas for oven og mat Glas for neden, formodentlig for at man ikke skal kunne se over til Glædespigerne paa den modsatte Side af Gaden. Udenfor Vinduet er anbragt 3 tykke Jernstænger.

Cellens Møblement bestaar af en Jernseng, som er saaledes indrettet, at den kan slaas op om Dagen, en lille Træplade til Bord, en Bænk og en Hylde til Madrekvisiter og Bøger (Salmebogen, det nye Testamente og Paullis Bønner). Sengklæderne bestaar af en Straamadrats, 2 Lagener og 2 Uldtæpper, som er dekoreret med døde Lus. I et Hjørne af Cellen findes en lille Vask med tilhørende Vandhane og paa Væggen hænger et Reglement fra 1846, der i det velkendte uforskammede og sindssvage Øvrighedssprog giver Fangen Besked om, hvorledes han har at forholde sig, samt om, hvor mange Slag Knut han kan blive tildelt i Fald han skulde overtræde Reglementet. Spiserekvisiterne bestaar af en Træske og to Træpinde, en emailleret Tallerken og et Bæger. Naar dertil kommer et Par højhælede Trætøfler og et Haandklæde, som tillige maa gøre Tjeneste som Viskestykke, tror jeg at have nævnt hele Inventariet.

Kosten er, som man kan vente det, saa elendig som vel mulig. Om Morgenen faar man en Klump Rugbrød og lidt Fedt samt en halv Pot tyndt Øl, om Middagen 2 Retter varm, yderst tarvelig og i høj Grad uvelsmagende Mad og om Aftenen tørt Brød og ca. 1½ Pægl varm Mælk. Man kan dog nok faa Ekstraforplejning, naar man har Penge til at købe den for; men da man ikke maa skrive efter Penge før man har «tilstaaet», og da det Arbejde (Pilning af Tjæretougværk), man kan faa tildelt derinde, ikke kan give mere end 3—10 Øre af sig daglig, bliver denne Ret uden Betydning for fattige Folk.

Nogen Morskab er der absolut ikke ved Opholdet i Varetægtsarresten, og jeg kan godt forstaa, at svage Sjæle kan bringes til at «tilstaa» alt muligt, hvad en Dommer forlanger, blot for at komme bort fra dette uhyggelige og triste Sted. Bøgerne, man kan faa at laane i Biblioteket, er saa elendige, at de ikke er værd at læse. Det er mest gamle Bøger fra Begyndelsen og Midten af forrige Aarhundrede, og den yngste Bog, jeg har truffet paa derinde, var fra 1870. Den ældste var en Fædrelandshistorie til almindeligt Skolebrug fra 1838. Da det er den socialdemokratiske Magistrat, der bestemmer om Biblioteket skal fornys, maa man meget beklage, at aldrig nogen af disse «Samfundsomstyrtere» har været i Varetægtsfængsel; thi som man vil forstaa er et godt Bibliotek af stor Betydning her, hvor saa mange uoplyste Mennesker tilbringer Dagen i dræbende Kedsomhed.

Hvad der ogsaa gør Livet trist derinde, er Manglen paa frisk Luft. Skønt der er Ventilation er Luften nemlig saa daarlig, at man efter længere Tids Ophold føler Besvær ved at drage Aande. Heller ikke er det behageligt, at man ofte ligefrem skal tigge Opsynet om at komme paa Klosettet og, hvad tidt sker, finde sig i, at han staar udenfor og skynder paa Én næsten før end man har faaet sat sig.

Papir, Blyanter eller andet Skrivemateriale maa man naturligvis slet ikke være i Besiddelse af, ja selv det Pergament, der sidder uden om Skraaen, bliver taget fra Én.

Man staar op om Morgenen Kl. 6, reder og opslaar derpaa sin Seng, fejer eller vasker Gulvet, skurer Bordpladen, Bænken, Hylden og Træpindene. Bærer derpaa Natpotte og Spyttebakke hen, hvor det skal udtømmes og udskylles, og overlades saa for Resten til sine egne triste Betragtninger indtil man bliver kommanderet i Seng Klokken 8.

(Fortsættes).

S. R.

Ungdomsklubben

har nu ogsaa faaet sig en Politispion — en fedtet Fyr, der lige som J. Chr. Jensen, som i sin Tid stod i Klubben «Tolerance», snyder og bedrager sine Kammerater alt det, han kan. Foruden at være Sladre- og Lokkespion for Politiet er han tillige lønnet omrejsende Agitator for Socialdemokratiet.

Skønt vi har Beviser nok imod ham, mener Ungdomsklubbens Medlemmer dog ikke man bør smide ham ud, da det jo kunde tænkes, vi tog Fejl. *Vi* synes dog hellere man bør kaste Brønden til, før alt for mange Børn er druknede deri.

Gadebetragtninger

Jeg sidder derinde paa Boulevarden, skraas for «Arbejderforeningen»s Bygning, og betragter det travle, pulserende Liv. Og det synes mig, som om der netop over dette Kvarter hviler en egen Stemning — et Præg af gammelt og nyt, der mødes. Til den ene Side den elegante Gade med sin hæsblæsende Færdsel og stærke Vognrummel, og til den anden Aabenraakvarterets gamle, stilfærdige Rønner og Gotersgadens middelalderlige Kaserne.

Og selve Livet.

Hvor mange Romaner kunde det ikke give Stof til, om man vidste, hvad der rørte sig i alle disse forbipasserende Menneskers Sjæl — om man kunde læse, hvilke Tanker der cirkulerede gennem disse Hjerner, hvad enten det nu var den travle Forretningsmands tørre Spekulationer, naar han hastig piler afsted hen ad Asfalten, den friske Ungpiges anelsesfulde Drømme, naar hun, genert og rødmende, henne ved Kiosken venter paa sin nyerhvervede Ven, eller den pjaltede Proletars mismodige Betragtninger, naar han, døsig af den bagende Sol, sidder og halvsover paa Bænken.

Paa en Bænk lige over for mig sidder den fine, unge Frue med sit pyntede Barn.

En pjaltet og snavset Stodder kommer slentrende hen imod hende og lader sig med et dovent Bums falde ned ved Siden at. Hun sender ham et hastigt, skarpt og foragtende Blik og rejser sig og gaar; han stirrer trodsig og hadefuld efter hende, indtil hun forsvinder om Hjørnet, saa graver han lidt rundt i Lommerne og haler frem noget snavset, sammenkrøllet Papir, i hvis Indre skjuler sig et Par Stykker Brød, og fra Inderlommen henter han en Klukflaske, ved hvis Hjælp det muliggøres at faa de tørre Skorper ned. Efter Maaltidet bliver han døsig, Øjnene lukkes, Hovedet synker i smaa Nik ned paa Brystet, og snart sover han de retfærdiges Søvn. Men en Betjent, som med kolde, mistænksomme Miner har iagttaget hans Færd, vækker ham med et Puf og jager ham bort med et brøsigt: «Skrup a!»

Solen begynder at brænde mindre varmt, Fabriksfløjterne melder Fyraften, og snart fyldes Gaden af et broget Mylder af Mennesker — sodede og sværtede Arbejdere og Arbejdersker, og pyntede og velfriserede Kontorfolk og Forretningsdamer. Sporvognene fyldes, Cykleklokkerne ringer, Gadesælgerne raaber, og imens forsvinder Solen tavst bag Husrækkerne.

Som jeg sidder der og betragter alle disse furede og alvorlige Arbejderansigter — disse Folk, hvis hele Liv henrinder i en haabløs, kedsommelig Kamp for Eksistensen — da falder jeg i dybe Tanker. Og jeg drømmer mig tilbage i Tiden — langt, langt tilbage. Og det synes mig som sad jeg paa én af Paris' Boulevarder, og som var disse Arbejderskarer Blusemændene fra «48», der tvungne af Sulten myldrede frem fra deres Smøger og Huler for at rejse Barrikaderne og frigøre sig for Bourgeoisiets Aag. Og uvilkaarlig gribes jeg af Begejstring for Proletariatets Kamp — dette Proletariat, som jeg selv desværre og heldigvis tilhører.

Men snart forsvinder Illusionen, thi disse Miner er ikke dem, hvormed et Folk gaar til Revolution. Sløvheden har besejret Hadet og lagt sit tunge Slør over Sindene.

Det mørknes. Lygterne tændes — en efter en. Inde fra Aabenraakvarterets Gyder kommer fattige Skikkelser listende frem; Mænd, som efter Dagens Slid i den sodede Fabrik vil trække lidt frisk Luft under Boulevardens Træer, Kvinder, hvis Kinder er hulede af Nøden og hvis Pande er furet af Sorg. Og rundt om i Portene lusker Skøgen med de haarde Træk omkring for at søge et Offer.

Det bliver silde inden jeg rejser mig og gaar.

Luften er imidlertid bleven sval og Gaderne begynder at affolkes. Det er stille og klart, og oppe over mit Hoved stirrer Stjernerne koldt og roligt ned paa Jorden.

Nede over Søerne staar en hvidlig Taage, som langsomt stiger op efter og fordeler sig. Lidt hen ad Dosseringen, paa en Bænk, ligger en hjemløs Stakkel og sover trygt. Hans Ansigt, som belyses af Lygtens Skin, synes saa usigeligt blegt og lidende, indrammet som det er af det sorte, uplejede Skæg. Men oppe fra en Førstesals aabne Altandør strømmer Lyden af klirrende Glas, knaldende Champagnepropper og drukken Latter og Sang.

Og jeg tænker paa, hvilken fortvivlet Modsætning der er mellem denne sovende Proletars og disse svirende Storborgeres Lod. Her Sulten, den haabløse Forsagelse, der Overfloden, Nydelsen og Rigdommen; kun adskilt ved en alentyk Mur, og dog med et saa svimlende Svælg imellem.

Og Bitterheden og Længslen efter Barrikaderne dukker atter op.

Borte i det fjerne høres Lyden af de klaprende Træsko fra de første Morgenvandrere, der begiver sig til det evige, ubarmhjertige Slid. Hvor de lyder tungsindige og trætte disse Trin, det var, som kom de fra Folk, der aldrig ret havde kendt til at udhvile sig.

Pludselig skærer en Stærs skarpe Fløjten gennem Stilheden og afbryder mig i mine Betragtninger, og snart vaagner og jubler den hele Fugleflok.

Jeg slentrer træt afsted, men førend jeg naar hjem, ser jeg borte i Øst et blodrødt, flakkende Skær varsle om den gryende Dag.

S. R.

Blasfemi

Blasfemi betyder Gudsbespottelse og er noget ret farligt at gøre sig skyldig i, idet det kan have adskillige Maaneders Fængselsophold til Følge. Loven herom, som er et Produkt af Middelalderens overtroiske Forestillinger, er ikke, som man vil være tilbøjelig til at tro, opstaaet for at beskytte «Gud» mod Menneskenes Angreb, men tværtimod for at beskytte Menneskene mod «Gud». Man betragtede den Gang «Gud» — hvad de fleste religiøse for Resten endnu gør — som et strængt og haardt Væsen, der ikke taalte Overtrædelse af Budene, og mente derfor, at naar en enkelt forbrød sig, vilde Straffen komme over det ganske Land i Form af Pest, Krig eller andre Landeplager, i Fald man ikke haardt straffede den formastelige. Derfor brændte man dem i Reglen.

Det er først i den nyere Tid, man er kommet i Tanker om at bruge Loven til *Beskyttelse*

af «Gud». Ingen tror mere paa, at en algod Gud vil være saa uretfærdig at straffe f. Eks. Alberti, Eugen Petersen eller endnu mindre det ganske Land, fordi jeg, som jeg fik Skyld for, nde paa Fælleden havde udtalt mig tvivlende om Biblens Sandhed. Men man har begyndt at indse, at Biblens Gud i Grunden er et ganske svagt Væsen, som vil forsvinde, hvis ikke man sørger for at holde Liv i ham. Og miste ham, tør man ikke; thi af hans Naade er det jo at Kongen er indsat, og ikke som de vantro mener: af Folkets Naade. Ham er det ogsaa, der har givet Øvrigheden Magt og Ret til at udøve Vold, Undertrykkelse og Uret mod de svage i Samfundet. Forsvandt han nu pludselig, kunde man let komme i Tanker om, at baade Konge og Øvrighed var noget ganske uberettiget og overflødigt, og det var jo mindre heldigt for Magthaverne.

Naar derfor Folk ikke godvillig vil tro paa Gud, maa man bruge Vold, fængsle dem, der benægter hans Tilstedeværelse eller nærer Tvivl om, at den halvtredietusend Aar gamle Bog Biblen skulde være overensstemmende med det 20de Aarhundredes Kultur, tvinge Forældrene til at lade deres Børn oplære i de Forestillinger, som var herskende for 2000—4000 Aar tilbage i Tiden og som ganske selvfølgelig er i den skarpeste Modstrid til Nutidens videnskabelige Resultater, og tvinge hele Folket, baade religiose og irreligiøse, til at betale Penge til Opførelse af Templer, hvori sindssvage Personer kan tilbede deres tredelte Fantasifoster, og til at betale Løn til de Djævlefordrivere, der agerer Bindeled mellem Idioterne og deres indbildte Gud.

Men trods alt forsvinder dog Albertis og hans Meningsfællers Gud. Man kan bygge Kirker og Fængsler, lave Vækkelse og Fordummelse alt det, man orker, han sygner dog hen for den stigende Oplysning, og intet — selv ikke Albertis Knut — vil være i Stand til at redde ham. Magthaverne maa derfor i Tide se sig om efter en ny Gud, hvorpaa de for Fremtiden kan bygge deres Voldsherredømme, og give det Udseende af, at Uretfærdigheden har sin Berettigelse. En saadan Gud har de da ogsaa fundet, og han er allerede godt i Færd med at overtage Rollen for den gamle døende. Denne Guds Navn er: Parlamentarismen. I dens Navn skal Proletariatet for Fremtiden undertrykkes og udbyttes og i dens Navn skal al Uretfærdighed udøves som den hidtil er bleven det i Jahves Navn.

Den nye Guds Templer hedder Rigsdage og Raadhuse, hans Præster Rigsdagsmænd og Øvrighed. De førstes Opgave skal være at væve op ad Døre og ned ad Stolper om betydningsløse Ting, for dermed at give det Udseende af, at de arbejder paa Samfundets Vel, men i Virkeligheden ikke at udrette noget, der kan rumme en Fare for den Forfatning og den Trone, som de forsværger sig til ved deres Indtræden, og de sidstes skal være at fortolke den nye Religion, saaledes at den bliver i Overensstemmelse med Magthavernes Interesser, ligesom det har været den gamle Guds Præsters Opgave at fortolke Biblen i samme Retning. Og Fremtidens Blasfemi bliver ikke Fornærmelser mod et ukendt, overnaturligt Væsen, men mod de Institutioner, som kommer til at danne Grundlaget for den nye Gudsdyrkelse, og de Personer, der bliver dens Præster.

Hvis da ikke forinden Proletariatet har sparket hele Herligheden ad Hækkenfeldt til.

Vor Skarnkasse

Jens Pedersen, den fortrinlige Konferencier paa Sommerlyst, meddelte forleden, at Sabro havde startet sin Pølsefabrik for at sikre sig økonomisk Uafhængighed. Da ethvert Madspørgsmaal hører hjemme i Køkkenregionerne, vil det være af største Interesse for Hr. Sabro at vide, hvorledes Kvinderne vil modtage hans reformatoriske, økonomiske Uafhængighedspølse. Æmnet vil formodentlig blive behandlet i Reklamebladet «Ravnen» og egne sig fortrinligt til dette Organ, som i aarevis kun har leveret den allerordinæreste — Pølsesnak.

Religion og Krig. Som Bevis pau Religiøsitetens og Militarismens inderlige Forbindelse kan anføres, at ved Religionsundervisningen i Tyskland symboliseres den treenige Guddom ved — en Kanon. Denne er Cudfader, Kuglen er Guds Søn og Ilden den hellige Aand. Menneskeneødelæggelse er saaledes Guds Opgave og Bestemmelse.

Men hvad bestiller saa Fanden?

Civilisation. To Negre i Staten Missouri, der — med Urette — var beskyldte for at have myrdet en hvid Kvinde, blev af en Folkeskare slæbt ud af Fængslet og klynget op paa Frihedsgudindens Statue.

Mærkværdigt, at hun ikke drattede ned af Skam!

Graadighed

Nu i denne Tid, da russiske Revolutionære i deres Kamp for en ny Samfundsordning ofrer alt, hvad de kan ofre — Liv og Velfærd, kunde det være ret interessant at se lidt paa vore egne tykmavede socialdemokratiske «Samfundsomstyrtere»s Virksomhed. Og naar man da ikke ligefrem tilhører *de troende*, der ikke vil se, kan man da umulig undgaa at faa Øje paa det Svælg, der er mellem de danske socialdemokratiske Førere og deres russiske anarkistiske Kolleger. De sidstes Virksomhed er kendt nok. Gennem Bladene faar vi jo hver Dag Besked om, hvorledes de uforfærdet byder Zarhødierne Trods og hvorledes disse til Gengæld hænger, forviser og nedskyder dem i hundredevis. Mindre kendt er maaske vore danske Fedesvins forsigtige, moderate og af personlig Stræben prægede Virksomhed; thi Socialdemokraten og dens Hale af Skillingsblade skriver kun om, hvad Arbejderne «har godt af at høre».

Vi skal herfremdrage et Par Eksempler, som giver et godt Billede af de Motiver, som leder disse Magtstræberes Handlinger.

Ved et af Kontrahentforsamlingens Møder i afvigte Halvaar blev det betydet *A. C. Meyer*, at han maatte trække sig tilbage fra sin Post som Redaktør af det private Spekulationsblad «Ugebladet» eller ogsaa miste sin Plads som Medarbejder ved Socialdemokraten, idet man gik ud fra, at han som fastlønnet maatte lægge hele sit journalistiske Arbejde heri. Meyer bævdede imidlertid, at han ikke kunde leve af de 40 Kr. om Ugen, han fik af Socialdemokraten og derfor var nødsaget til at søge Fortjeneste udenom.

Først og fremmest skal hertil siges, at det kun er yderst faa Arbejdere, der har 40 Kr. om Ugen, og vi synes saamænd, at den Løn er høj nok, naar man tager i Betragtning, at det er Arbejderne, der skal betale den, og tillige ser hen til, at saa mange Mennesker gaar og ikke har det tørre Brød. Men dernæst har Meyer betydelig større Indtægter end disse 40 Kr. plus dem, han faar for at være Redaktør af «Ugebladet». Der er nu hans Kiosk, den giver vel nok et ret betydeligt Overskud. Dernæst hans mange Kolportageromaner. Dem udgav han vel ikke, om der ikke var Fortjeneste derved. Og saa er der hans Folketingsmandat, som giver 2000 Kr. af sig om Aaret.

Det er ikke alene Meyer, der lider af denne Graadighed; alle er de saamænd mere eller mindre smittede deraf, og i Virkeligheden er disse Generalers Virksomhed kun præget af ét Maal, nemlig at stoppe saa meget som mulig i sig selv. Arbejderbevægelsen er for dem kun et fedt Levebrød og et Middel til Ære og Værdighed.

Til Slut skal jeg fremdrage endnu et Eksempel derpaa. *Wiinblad* forlangte for nylig Lønforhøjelse. Han kunde ikke leve af de 75 Kr. om Ugen, som han — foruden Diæter, Rigsdagslønninger o. a., der vel i alt udgør ca. 4000 Kr. aarlig — i Forvejen havde. Han fik saa 90; men det varer sikkert ikke længe før ogsaa dette bliver for lidt.

Jeg kan endda forstaa, at disse Mennesker i deres Graadighed søger at blokke Arbejderne saa meget som mulig, men at Arbejderne vil lønne dem saa fedt, naar de ikke udretter stort andet end at rende til Prinsemiddage og gnide sig op ad de kongelige og andre fine Folk, det kan jeg umulig fatte.

Den sociale Generalstrejk

Af **Arnold Roller**

oversat fra Tysk for og udgivet af

Kr.a socialdemokratiske Ungdomslag

er udkommet

og sælges enkeltvis for 15 Øre plus Porto.

Parti paa mindst 20 Eksemplarer gives 20 pCt. Rabat.

„Den sociale Generalstrejk" er udkommet i Tyskland i ca. 80,000, hvor den blev beslaglagt, i Sverrig i ca. 15,000.

Indsend Bestillinger betids til Undertegnede:

Hr. Chr. Askhaven,
f. T. Formand,
Mollergaden 2, I.

Sigwald Lian,
f. T. Sekretær,
Toftesgade 22, I, Kristiania.

Anders Nielsens Tryk, Øhlenschlægersgade 37. København